

Arrest

nr. 91 506 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DIERCKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kazachse nationaliteit te bezitten en van Oeigoerse origine te zijn. U bent gehuwd en heeft drie kinderen. U was woonachtig in Almaty.

Uw problemen begonnen in 2003. In dat jaar maakte u op de markt kennis met de Oeigoer Y. A. (...). Jullie raakten aan de praat en hij vertelde u dat hij in China was geweest. U was nieuwsgierig naar zijn verhaal en nodigde hem uit bij u te verblijven. Bij jullie aankomst thuis ontmoette A. (...) uw ouders. Het bleek dat zij verre gezamenlijke familieleden in China hadden. Uw vader zei u vervolgens dat u goed op deze man moest passen, al weet u niet waarom hij u dat vroeg. A. (...) verbleef uiteindelijk zeven maanden bij jullie. Na verloop hiervan verhuisde hij naar een ander ver familielid. U heeft hem hierna slechts tweemaal meer gezien.

Later vernam u dat A. (...) Kazachstan had verlaten en naar Zweden was gegaan. Na zijn vertrek uit Kazachstan begonnen mensen u te vragen waarheen hij vertrokken was. Deze personen wisten dat A. (...) bij u verbleven had. Daarnaast werd u ook tweemaal door de politie van Shelek opgeroepen. Dit gebeurde mondeling (zonder dat er een convocatie werd verstuurd). U bood zich bij deze gelegenheden aan en werd eveneens ondervraagd over de verblijfplaats van A. (...). U voelde zich sindsdien door de autoriteiten gevisieerd.

In 2009 nam u deel aan een betoging naar aanleiding van de onlusten in China. U werd er gezien door de rechercheur door wie u eerder opgeroepen was. Hierdoor verergerde uw probleem.

In datzelfde jaar begon u problemen te krijgen bij het uitoefenen van uw werk. U was bakker en leverde brood aan twee verkooppunten, de voedingswinkel "Timur" en de markt. In september 2009 werd u op de parking van de winkel "Timur" aangevallen door onbekenden. Zij waren volgens u ingehuurd door uw concurrenten om te verhinderen dat u nog aan de winkel zou leveren. De winkel werd behalve door u nog bevoorrad door vier andere leveranciers. Deze leveranciers waren van Kazachse origine. U had voordien reeds kleinere problemen met hen gekend (voornamelijk scheldpartijen). Na deze aanval diende u klacht in bij de politie. De klacht werd geregistreerd maar er werd niets ondernomen.

Kort hierop, op 30/10/2011 werd u voor een tweede maal op dezelfde parking aangevallen. U kon zich verdedigen met een autokrik en verwondde hierbij één van uw belagers. U liep ook zelf verwondingen op. Na afloop van deze aanval diende u geen klacht meer in bij de politie. U had eerder ervaren dat dit nergens toe leidde. Samen met uw gezin dook u wel voor één nacht onder bij een vriend. Hierna keerden jullie terug naar huis.

Op 02/11/2011 werd de container, waarin uw voorraad en uw bakkerij zich bevonden in brand gestoken. Ook de ramen van jullie huis werden ingegoooid. Er was op dat ogenblik niemand thuis. U bevond zich samen met uw echtgenote op het verjaardagsfeestje van een vriend.

De container brandde volledig af, hierbij gingen ook uw identiteitskaart/paspoort en die van uw vrouw, verloren. De brandweer kwam ter plaatse en bluste het vuur. U diende naar aanleiding van de brand geen klacht in bij de politie. U ging er wederom van uit dat dit geen zin had.

Na dit voorval besloten jullie Kazachstan te verlaten. Op 7/11/2011 reisde u samen met uw gezin met de trein naar Moskou. In Moskou woonde de neef van uw vrouw. Hij regelde jullie verdere reis. Na een verblijf van drie dagen in Moskou, werden jullie door een smokkelaar naar Wit-Rusland gebracht. Vervolgens werden jullie in een andere wagen verstopt en de grens overgebracht. Daarna namen jullie terug plaats in de eerste wagen die u naar België bracht. Op 16/11/2011 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

Tijdens uw verblijf in België vernam u dat er mensen in burgerkledij langs uw buurman waren geweest op zoek naar u. U ontving per post ook twee convocaties op uw naam. Deze waren door uw ouders doorgestuurd. U wordt hierin opgeroepen door de lokale politie. U gaf aan dat dit te maken heeft met het feit dat u eerder onderdak heeft geboden aan A. (...).

B. Motivering

Uit uw relaas blijkt enerzijds dat u door de autoriteiten werd gevisieerd omdat u onderdak had geboden aan Y. A. (...) en anderzijds dat u door concurrentiele bakkers werd lastig gevallen.

Wat het eerste motief betreft wordt vastgesteld dat u uw band met Y. A. (...) geenszins kan aantonen. U bracht geen enkel overtuigend bewijs aan dat op deze band zou wijzen. Het enige wat u voorlegde was een stukje papier waarop de naam van deze persoon en een nummer met de hand geschreven staan. U verklaarde dat A. (...) nog bij een ver familielid had verbleven, nadat hij jullie huis verlaten had, en dat deze persoon u deze gegevens had verstrekt. U zou ook van hem vernomen hebben dat A. (...) momenteel in Zweden verblijft (CGVS p.10). De vraag kan hierbij gesteld worden waarom het nodig was dat iemand zijn naam voor u op papier schreef. Aangezien u deze persoon gedurende maanden zou hebben opgevangen, aangezien het een ver familielid van u zou betreffen en aangezien u omwille van hem problemen zou hebben gekend kan ervan worden uitgegaan dat u zijn naam kent, en dit zonder geheugensteuntje. U werd hierop gewezen en gevraagd naar het doel van dit papiertje. U verklaarde hierop dat het werd opgesteld opdat het Commissariaat-generaal A. (...) zou kunnen contacteren om "hem te vragen waarom u vanwege hem problemen kent". U verklaarde dat u "dat zelf zou willen weten" (CGVS p.12). Nu, de vaststelling dat u zelf met hem geen contact heeft opgenomen om dit te achterhalen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd hierop gewezen en

beweerde dat u niet over de contactgegevens van A. (...) beschikt. Daarmee is het dan ook onduidelijk hoe het Commissariaat-generaal op basis van dit papiertje dan wel in contact zou kunnen treden met A. (...). Het ondermijnt dan ook uw verklaring dat het papiertje net omwille van dit doel werd opgesteld. Verder wordt vastgesteld dat u niet kon verduidelijken waarop het nummer slaat dat op het papiertje onder zijn naam geschreven staat. Deze onwetendheid is onaannemelijk, gezien u deze gegevens nu net zou hebben gekregen ter ondersteuning van uw relaas. Daarbij is dit nummer het enige wat er, naast de naam, op het papiertje staat vermeld.

Aansluitend werd geconstateerd dat uw echtgenote enkel in staat bleek te zijn de voornaam van deze persoon (Y. (...)) te geven. Zij bleek niet op de hoogte te zijn van zijn familienaam. Zij verklaarde dat zij hier niet achter gevraagd had. Ze was evenmin op de hoogte van de precieze band die er tussen jullie bestond (CGVS A. (...) p.6). Aangezien A. (...) meerdere maanden bij jullie zou hebben verbleven en aangezien u verklaarde hierom vervolgd te zijn geweest door uw autoriteiten (CGVS, p. 11) en mede om deze reden de ingrijpende beslissing nam om samen met uw gezin uw land van herkomst te ontvluchten, is haar onwetendheid op dit vlak onaannemelijk.

Daarnaast wordt vastgesteld dat u geen duiding kon geven over uw familiale band met deze persoon. U beweerde dat uw vader en A. (...) gemeenschappelijke familieleden hadden. Hoe dit juist zat kon u echter niet zeggen. U beweerde wat dit betreft dat het in Kazachstan niet de gewoonte is tussenbeide te komen wanneer ouderen spreken (CGVS p.12). Deze verklaring volstaat echter niet gezien u omwille van deze persoon vreest te worden vervolgd.

In dezelfde lijn kon u niet zeggen waarom uw vader zoveel achting had voor A. (...), hem een "nuttig" persoon noemde en u opdroeg goed op hem te passen. U verklaarde dat u hierachter vroeg maar dat uw vader hierover niets kwijt wou (CGVS p.8). Ook dit is gezien uw vrees voor vervolging onwaarschijnlijk.

Tot slot werd vastgesteld dat u niets kon zeggen over de redenen waarom A. (...) vervolgd werd. U verklaarde niet te weten waarom hij Kazachstan verlaten heeft (CGVS p.12).

Deze vaststellingen ondermijnen uw verklaring dat u omwille van A. (...) problemen zou hebben gekend. Er wordt hierbij bovendien opgemerkt dat A. (...) reeds in 2003 het land zou hebben verlaten (CGVS p.10-11). U zelf zou pas eind 2011 vertrokken zijn (CGVS p.4). Deze tijdspanne wijst niet op vervolging.

Uw verklaringen over de problemen die u in Kazachstan omwille van A. (...) gekregen zou hebben waren bovendien vaag en onsamenhangend. Zo verklaarde u dat u na zijn vertrek zeker tweemaal door de politie werd opgeroepen. Deze oproepen kon u echter onvoldoende in de tijd plaatsen. U kon louter verklaren dat dit in de periode 2003-2009 was geweest (CGVS p.10). Uw verklaringen over het verdere verloop van uw problemen waren daarbij strijdig. Zo beweerde u eerst dat uw problemen met de autoriteiten (waaronder de staatsveiligheid!) sinds uw deelname aan de betoging in 2009 terug opflakkerden. U kon hier echter geen voorbeelden van geven en beweerde na deze vaststelling dat u geen problemen met de autoriteiten had gekend (CGVS p.9 en 11).

Dit alles doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. De twee convocaties die u aanbracht en waarbij u recent (in 2012) wordt opgeroepen zijn niet bij machte deze geloofwaardigheid te herstellen. Zo kan vooraleerst de authenticiteit van deze convocaties niet worden gegarandeerd. Daarnaast kan niet worden vastgesteld dat deze convocaties enig verband houden met uw relaas. Zij vermelden namelijk niet de reden van de oproep. Ten derde kan de vraag worden gesteld, waarom u heden – indien de convocaties zoals u beweert voortkomen uit uw band met A. (...) – wordt opgeroepen. Te weten negen jaar na het vertrek van A. (...) en drie jaar na uw deelname aan de protestactie. Deze tijdspanne is onwaarschijnlijk.

Kortom, dit alles doet besluiten dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw problemen omwille van A. (...). Deze conclusie wordt bevestigd door de vaststelling dat de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die eerder door u werd ingevuld, geen enkele vermelding bevat naar deze problemen. Deze vermeldt louter de problemen die u als bakker kende. Dit wijst erop dat uw "relaas" omtrent A. (...) later is ontstaan. U werd hierop gewezen en beweerde dat u bij het invullen van de vragenlijst wel degelijk over deze problemen had gesproken. Men had u echter te kennen gegeven dat u kort moest zijn (CGVS p.13). Nu, hoewel bij het opstellen van de vragenlijst de aangehaalde problemen beknopt worden opgetekend dient de lijst de belangrijkste feiten te bevatten. Hetgeen in deze niet het geval is. Daarbij wordt vastgesteld dat u in de vragenlijst expliciet liet optekenen dat u – naast de problemen met uw concurrenten- geen andere problemen heeft gekend.

Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten, deze druk enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse

gemeenschap, uitmondde in ernstigere problemen. Wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven.

Wat de problemen met uw concurrenten betreft wordt vastgesteld dat ook deze niet weten te overtuigen. Zo bleek vooraleerst dat u geen enkele naam kon noemen van één van hen. U beweerde dat u ze enkel van zien kende en gaf aan dat hun namen niet van belang waren. U kon enkel vertellen dat ze met vier waren, dat ze van Kazachse origine zijn en dat ze aan dezelfde winkel (Timur) leverden als u. U wist daarbij niet of zij dezelfde producten leverden als diegene die u aan de winkel verkocht (CGVS p.14-15). Dit gebrek aan informatie -wat betreft de identiteit van uw concurrenten én wat betreft hun koopwaar- is onaannemelijk. Aangezien het uw rechtstreekse concurrenten betreft, aangezien zij u meermaals hebben bedreigd en aangezien u tegen hen klacht zou hebben ingediend bij de politie mag ervan worden uitgegaan dat u over deze informatie beschikt.

Uw gebrekkige kennis over deze personen tast tevens uw bewering aan dat zij van Kazachse origine waren. De vraag rijst hoe u dit immers kon weten. Toen u deze vraag werd gesteld antwoordde u dat u het wist omdat zij Kazachs spraken. Deze uitleg is echter niet toereikend temeer u iets later verklaarde dat u de origine van de eigenaar van de winkel "Timur", van wie u de (voor)naam wél kende, niet kent (CGVS p.15). Dit laatste is daarenboven op zijn beurt weer bizar, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u net omwille van uw origine in uw werkzaamheden zou zijn lastig gevallen.

Tot slot werd er nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid vastgesteld wat betreft uw verklaringen over de brand op 02/11/2011 en de nasleep ervan. Zo beweerde u voor het Commissariaat-generaal meermaals dat u zich in verband met de brand niet tot de politie had gewend met een klacht. Dit omdat u de zin er niet meer van inzag (CGVS p.17). Nu, deze bewering druist in tegen uw eerdere verklaringen alsook tegen de huidige verklaringen van uw echtgenote. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal had u immers eerder laten optekenen dat u naar de politie was gestapt om aangifte te doen. Deze zou hebben geweigerd uw klacht te behandelen waardoor u het vermoeden kreeg dat uw belagers connecties hadden met de politie. Dit botst radicaal met uw huidige verklaring. U werd hierop gewezen en suggereerde dat u zich eerder misschien vergist had (CGVS p.17). Deze verklaring volstaat echter niet te meer daar uw echtgenote voor het Commissariaat-generaal eveneens verklaarde dat u omwille van de brand klacht was gaan indienen. Zij beweerde dat u samen uw vriend M. (...), daags na de brand, naar de politie van A. (...) was gestapt (CGVS A. (...) p.7).

Deze vaststellingen maken dat ook aan dit motief geen geloof kan worden gehecht. Hieruit volgt dat ook de vernietiging van jullie identiteitskaarten, door de brand van 02/11/2011, ongeloofwaardig is. Aldus moet worden geconcludeerd dat jullie deze documenten achterhouden voor de asielinstanties.

Tot slot dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De twee convocaties werden hierboven al besproken. Uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenote en van uw kinderen bevatten persoonsgegevens, die hier niet betwist worden.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u aangaf dat u omwille van een trauma dat u aan uw hoofd had opgelopen moeite had zich een aantal zaken voor de geest te halen (CGVS, p.10 en 17). U legde de Belgische asielinstanties echter geen enkel medisch attest voor waaruit zou blijken dat u een trauma aan uw hoofd heeft opgelopen, laat staan dat u geheugenproblemen zou hebben. Bijgevolg kunnen de hierboven opgesomde vaagheden en tegenstrijdigheden tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw vrouw hier niet aan toegeschreven worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij, wat haar asielrelaas betreft, volledig steunde op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel herhalen verzoekende partijen de schending van voormelde artikelen 2, 3 en 62 en roepen zij tevens de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ingevolge de verknochtheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande het niet vermelden bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken van de problemen met de autoriteiten in hoofde van eerste verzoekende partij naar aanleiding van het gedurende zeven maanden onderdak verlenen aan Y. A. en naar aanleiding van de deelname aan een betoging georganiseerd ingevolgde de onlusten in China, betoogt eerste verzoekende partij dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet haar hele verhaal heeft kunnen uiteenzetten daar haar steeds weer werd gezegd “*nu niet, dat is voor later*”. Eerste verzoekende partij benadrukt dat zij ook reeds bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de mogelijkheid te zijn geweest haar hele verhaal te vertellen.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat uit de door eerste verzoekende partij ondertekende vragenlijst geenszins blijkt dat eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven uiteen diende te zetten of dat de weergave van haar problemen door vragen of beperkende opmerkingen werd gestuurd (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst A. I., luik 3, vraag 5). De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de

bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van eerste verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder de problemen die zij ondervond met de Kazachse autoriteiten om reden van haar hulp en steun aan de Oeigoerse zaak. Eerste verzoekende partij beperkt zich hier enkel tot haar problemen met concurrerende bakkers waardoor haar bakkerszaak verloren ging, doch rept met geen woord over voormelde problemen met de Kazachse autoriteiten, ook niet wanneer haar uitdrukkelijk wordt gevraagd of zij nog iets wenst toe te voegen aan de reeds medegedeelde feiten. Zelfs wanneer haar expliciet wordt gevraagd of zij problemen heeft gehad met haar autoriteiten antwoordt eerste verzoekende partij: *“geen”*. Dit ontkenkend antwoord is duidelijk niet voor interpretatie vatbaar en toont op ondubbelzinnige wijze aan dat het niet om reden van het feit is dat haar niet de mogelijkheid werd geboden haar relaas volledig te vertellen dat zij de problemen met haar autoriteiten naar aanleiding van het onderdak verlenen en het participeren aan een betoging niet heeft vermeld, doch wel om reden dat deze problemen zich niet hebben voorgedaan. De vaststelling dat eerste verzoekende partij over voormelde problemen met de Kazachse autoriteiten met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verhindert enig geloof te hechten aan het door haar voorgehouden asielrelaas. Ten slotte stelt de Raad vast dat nadat eerste verzoekende partij bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft *“niet alles volledig te hebben kunnen vertellen”* bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zij op de vraag of zij de *“kern”* van haar problemen heeft kunnen vertellen bevestigend antwoordt (administratief dossier, stuk 3, gehoor A. I., p. 2).

2.2.4.1. Voor wat betreft het niet kennen van de familienaam van A. door tweede verzoekende partij argumenteren verzoekende partijen dat A. niet bij het gezin zelf inwoonde, maar wel in het zomerhuisje langs de gezinswoning en dat tweede verzoekende partij niet veel contact had met deze persoon. Bovendien wordt in de Oeigoerse samenleving de vrouw niet betrokken in mannenzaken en werd tweede verzoekende partij opgevoed geen vragen te stellen, niet aan haar echtgenoot, en zeker niet aan vreemden, aldus verzoekende partijen. Betreffende de onwetendheden over A. in hoofde van eerste verzoekende partij luidt hun verweer als volgt: *“Evenzo stelde verzoeker geen vragen aan zijn ouders betreffende deze persoon. Het gezag van de ouderen is in de cultuur van verzoekers absoluut, en vragen stellen wordt er als zeer onbeleefd beschouwd. Dit is een zeer moeilijk gegeven om te vatten in onze Westerse cultuur, doch is een vast gegeven in de Oosterse samenleving, en in het bijzonder in de Oeigoerse samenleving.”*

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het argument aangaande de Oeigoerse traditie en cultuur, en meer in het bijzonder dat de vrouw hoegenaamd niets afweet van mannenzaken en dat geen vragen worden gesteld aan de echtgenoot of aan vreemden en aan ouderen, een blote bewering betreft die verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwen. Verder oordeelt de Raad dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Zo is het volstrekt ongeloofwaardig dat de echtgenote van eerste verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de volledige naam van A. en de band met haar echtgenoot vermits deze persoon de oorzaak vormt van het jarenlang gevisieerd en vervolgd worden door de overheid en derhalve in rechtstreeks oorzakelijk verband staat tot het verlaten van het land van herkomst. Dat de volledige identiteit van A. en de band tussen eerste verzoekende partij en A., wiens maandenlange onderduiken bij verzoekende partijen leidde tot de zeer ingrijpende beslissing om als gezin het thuisland te verlaten, mede ingegeven door het belang van het welslagen van de asielaanvraag waarvoor een eenduidig relaas tussen beide echtgenoten noodzakelijk is, niet door beide echtelingen onderling zou zijn besproken, is totaal onaannemelijk. Waar eerste verzoekende partij de flagrante onwetendheden over A. wat haar betreft eveneens tracht te verschonen door de Oeigoerse

cultuur en zelfs Oosterse samenleving verwijst de Raad naar de vaststelling dat desbetreffend niet de minste objectieve informatie ter ondersteuning wordt bijgebracht.

2.2.5.1. Voor wat betreft de vaststelling dat het onaannemelijk is dat eerste verzoekende partij negen jaar na het onderdak verlenen aan A. en drie jaar na haar deelname aan een protestmanifestatie *anno* 2012 nog zou worden geconvoceerd (administratief dossier, stuk 12, deel 6) werpt eerste verzoekende partij tegen dat zij door de opeenstapeling van de voormelde gebeurtenissen beantwoordt aan het bijzonder profiel zoals omschreven in de bestreden beslissing waardoor zij wel degelijk wordt blootgesteld aan een risico op vervolging. Eerste verzoekende partij voegt eraan toe dat de bijgebrachte convocaties aantonen dat de politie haar zoekt en merkt op dat verwerende partij niet de minste reden geeft waarom de authenticiteit van deze convocaties niet kan worden gegarandeerd.

2.2.5.2. De Raad oordeelt dat aan het onderdak verlenen aan A. en het deelnemen aan een protestmanifestatie in 2009 waardoor eerste verzoekende partij zou worden vervolgd door de Kazachse autoriteiten totaal geen geloof kan worden gehecht mede ingegeven door het onvermeld laten van deze problematiek bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en door de flagrante onwetendheden in hoofde van beide verzoekende partijen met betrekking tot A. Van enig desbetreffend profiel, laat staan een bijzonder profiel, is dan ook voor wat betreft eerste verzoekend partij geen sprake.

Aangaande het argument dat niet de minste reden wordt aangegeven waarom de authenticiteit van de convocaties niet kan worden gegarandeerd, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Trouwens motiveert verwerende partij buiten de onaannemelijkheid van het geconvoceerd worden negen en drie jaar na de feitelijkeheden tevens dat de reden van de oproeping in de convocaties niet wordt vermeld waardoor niet kan worden vastgesteld dat deze convocaties enig verband houden met het voorgehouden asielrelaas. Ten slotte merkt de Raad op dat aan ter ondersteuning van het beweerde relaas bijgebrachte stukken slechts bewijswaarde kan worden toegekend indien deze gepaard gaan met een geloofwaardig bevonden asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. De door verzoekende partijen als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde convocatie van mei 2012 – die bovendien een fotokopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) – en de bij schrijven van 15 oktober 2012 overgemaakte brief van A. Y., momenteel verblijf houdende in Zweden, die bevestigt zeven maanden bij verzoekende partijen te hebben verbleven, veranderen dan ook niets aan de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas, gesteund op voormelde flagrante omissie en volstrekt onaannemelijke onwetendheden.

2.2.6. Waar eerste verzoekende partij in haar verweer stelt dat zij ervan uitgaat dat haar concurrenten, die zij nooit heeft ontmoet, Kazachen zijn daar hun handlangers van Kazachse origine waren, oordeelt de Raad dat dit betoog geen afbreuk doet aan de door verwerende partij vastgestelde ongerijmdheid dat enerzijds op basis van het louter horen praten van de Kazachse taal personen worden aangeduid als zijnde van Kazachse origine, daar waar anderzijds eerste verzoekende partij de origine van de eigenaar van de winkel “Timur” niet weet hoewel hij deze persoon bij naam en toenaam kent.

2.2.7.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het indienen van een klacht bij de politie naar aanleiding van de brand in de bakkerij bevestigt eerste verzoekende partij dat zij inderdaad bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij desbetreffend een klacht had ingediend, doch dat dit onjuist is daar zij verwarde met vorige incidenten en deze verwarring te wijten was aan de lange en uitputtende reis naar België. Ook de tegenstrijdigheid met haar echtgenote gaat volgens eerste verzoekende partij niet op daar zij aanvankelijk wel van plan was klacht neer te leggen en zelfs al op weg was naar de politie, doch van gedacht veranderde en besloot geen klacht neer te leggen gezien de zinloosheid ervan en ter vermijding dat zij opnieuw in de kijker van de overheden zou komen. Eerste verzoekende partij is wel vergeten haar echtgenote ervan in kennis te stellen dat zij finaal geen klacht heeft neergelegd.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij het bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel heeft over de problemen met haar concurrenten-bakkers en het afbranden van haar bakkerij, geen andere problemen worden aangehaald waardoor een verwarring desbetreffend niet mogelijk is. Verder oordeelt de Raad dat de brand, die het verlies van haar inkomen impliceerde en die in rechtstreeks oorzakelijk verband staat tot de onmiddellijke vlucht van haar gezin uit het land van herkomst, een dermate ingrijpende gebeurtenis betreft dat het volstrekt onaannemelijk is

dat eerste verzoekende partij zou hebben verward met voorgaande incidenten en desbetreffend niet de correcte toedracht zou hebben verteld. Enige verwarring in hoofde van eerste verzoekende partij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kan derhalve door de Raad niet worden aangenomen. Dat eerste verzoekende partij zich zou hebben bedacht bij het voorgenomen indienen van een klacht en finaal geen klacht indiende, doch deze ommekeer niet heeft medegedeeld aan haar echtgenote is dan ook flagrant strijdig aan haar bewering bij het invullen van de voormelde vragenlijst waar zij duidelijk voorhoudt aangaande deze brand wel een klacht te hebben ingediend, er zelfs aan toevoegende dat de politie weigerde deze klacht te behandelen (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst A. I., luik 3, vraag 5). Desbetreffende door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.8. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de Kazachse autoriteiten oordeelt de Raad dat dit verweer niet dienstig kan worden aangebracht daar aan de asielp Problemen waarvoor zij bescherming behoeven totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT